

# РЕШЕНИЕ

№ 36991

гр. София, 25.09.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в**  
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ана Методиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8229** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).  
Образувано е по жалба на Б. Л. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „“ № 1, чрез адвокат А. И. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002749/04.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи. С нея, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, на оспорващата е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателката поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му. Твърди, че фактическите и правните основания не са достатъчно конкретизирани, че автомобилът е бил първоначално регистриран и е бил с поставени регистрационни табели, че оспорващата не е негов собственик, не е знаела за служебното прекратяване на регистрацията и не е била уведомена за него, а по преписката липсват доказателства и собственикът да е бил надлежно уведомен. В тази връзка сочи Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателната колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегии на Върховния административен съд. Възразява и че при липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ приложима е специалната мярка по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП, а не процесната. Позицията се базира на това, че непосредствено след проверката собственикът е сключил

застраховка и регистрацията на автомобила е служебно възстановена, поради което продължаването на ограничението било лишено от превантивна цел и придобивало санкционен характер.

Прави искане за отмяна на заповедта и присъждане на разноските.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и процедура, че нарушението е доказано и правилно квалифицирано и че мярката изпълнява предвидената в ЗДвП превантивна функция.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 03.06.2026 г. около 23:15 ч. в [населено място] Б. е управлявала лек автомобил „L.“ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Л. С. Н., по Околовръстния път в посока от [улица] към [улица]. Около 100 метра след [улица] е извършена полицейска проверка, при която в информационните масиви на МВР е установено служебното прекратяване на регистрацията от 24.02.2026 г. За констатираното е съставен АУАН серия ГА № 5311804/03.06.2026 г., в който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. На същата дата е съставен и АУАН серия ГА № 5311805/03.06.2026 г. за самостоятелно нарушение по чл. 638, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

На 04.06.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал оспорената Заповед № 26-4332-002749, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП, на оспорващата е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.“

От застрахователна полица № BG/23/126001921556 се установява, че за автомобила е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на покритието от 10:13 ч. на 04.06.2026 г. до 23:59:59 ч. на 03.06.2027 г.

Справката за регистрационния статус обаче удостоверява, че на 04.06.2026 г. в 09:16 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията след получени данни от Гаранционния фонд за валидна застраховка.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена е от адресата на мярката, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ да прилагат с мотивирана заповед мерките по чл. 171 ЗДвП, а от Заповед № 513з-14431/01.12.2025 г. се установява, че Е. Л. Б. – издател на оспорената заповед, заема

длъжността полицейски инспектор в същия отдел. Оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основанията по чл. 146, т. 1 АПК. Заповедта е в писмена форма и съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 АПК реквизити: издател и адресат, номер и дата, описание на управлението на конкретния автомобил и на регистрационния му статус, нарушената разпоредба, правното основание, вида и максималния срок на мярката. Изписването на правното основание като чл. 171, т. 1, б. з), г) позволява еднозначно да се установи приложената хипотеза. Законът не изисква часът на издаване да е самостоятелен реквизит на индивидуалния административен акт, поради което липсата му не е сама по себе си нарушение на формата. Значението на часа в случая е доказателствено и материалноправно поради настъпилата в същия ден промяна на регистрационния статус. Следователно възраженията за немотивираност и липса на правна индивидуализация са неоснователни и не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.

Съгласно приложената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а) – ж), който при управление на МПС е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не по-дълъг от определения в съответната хипотеза. Максималният срок по г) е шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП.

Член 175, ал. 3 ЗДвП предвижда лишаване от право да се управлява МПС и глоба за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

От редовно съставения АУАН серия ГА № 5311804/03.06.2026 г., докладната записка и справката за регистрационния статус, преценени заедно с останалите доказателства, се установява, че към 23:15 ч. на 03.06.2026 г. оспорващата обективно е управлявала автомобила при служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Управлението на МПС с прекратена регистрация е управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Първоначалната регистрация и физическото наличие на табели не правят регистрацията действаща към момента на проверката. В тази част доводите в жалбата са неоснователни.

Неоснователно е и възражението, че поради причината за прекратяването – липса на застраховка „Гражданска отговорност“ – е могла да бъде приложена единствено мярката по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП. Законът свързва отделни последици с различни факти. Управлението от неособственик на автомобил без действаща задължителна застраховка е самостоятелно нарушение по чл. 638, ал. 3 КЗ. Управлението на автомобил със служебно прекратена регистрация осъществява различна обективна хипотеза, за която чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда и лишаване от право да се управлява МПС и която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП. Съставянето на два отделни АУАН отразява именно това разграничение, като в случая вторият акт не е основание на процесната заповед.

Липсата на доказано уведомяване на собственика и твърдяното незнание на оспорващата за регистрационния статус не са основание за отмяна на процесната мярка. С Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. е разрешен въпросът за административното наказване по чл. 175, ал. 3 ЗДвП на водач, който управлява МПС със служебно прекратена регистрация, когато собственикът не е уведомен. Постановлението се

отнася до вината като елемент на административното нарушение и до налагането на наказание. Настоящото производство има различен предмет – предварителна административна принуда до решаване на въпроса за отговорността. При нея окончателният извод за вина принадлежи на административнонаказателното производство, а за първоначалното прилагане на мярката е достатъчно да е установено описаното обективно поведение. Следователно тълкувателното постановление не води само по себе си до отпадане на предпоставките за ПАМ.

Установяването на обективните признаци на нарушението към момента на проверката обаче не е равнозначно на доказване, че към момента на издаване на заповедта е бил налице пълният материалноправен фактически състав за прилагане на мярката. Административният орган е бил длъжен по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК да изясни всички относими факти преди издаването на заповедта, включително актуалния регистрационен статус на автомобила към този момент. Това обстоятелство е динамично, проверимо е в информационните масиви на самата администрация и е пряко свързано с обявената превантивна и преустановителна цел на мярката. От преписката не се установява такава проверка да е извършена непосредствено преди издаването. Напротив, официалната справка удостоверява възстановяване на регистрацията на 04.06.2026 г. в 09:16 ч., а заповедта е индивидуализирана само с дата. Няма данни кога през деня е издадена, подписана или регистрирана. Посоченият пропуск е съществен. Ако заповедта е издадена след 09:16 ч., посоченото в нея като актуално фактическо основание състояние – служебно прекратена регистрация – вече не е съществувало. Същите данни не позволяват да се направи изискуемият положителен извод за наличие на пълния материалноправен фактически състав към релевантния момент. Доказателствената тежест за фактическите основания и изпълнението на законовите изисквания е на административния орган по чл. 170, ал. 1 АПК. Поради това е налице и основанийето по чл. 146, т. 4 АПК.

Заповедта не съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция за вече извършено нарушение, а средство за предотвратяването или преустановяването му и за осигуряване безопасността на движението. Поради продължаващото действие на процесната мярка съдът следва да съобрази и настъпилите нови факти от значение за делото по чл. 142, ал. 2 АПК и да провери дали административната принуда продължава да изпълнява установената в закона цел.

В случая още на 04.06.2026 г. регистрацията на автомобила е служебно възстановена, а за него е сключена задължителна застраховка със започващо същия ден покритие. Независимо от необяснената разлика между часа в справката и часа в полицата, и двата документа установяват, че не по-късно от 10:13 ч. на 04.06.2026 г. причината за противоправното състояние е отстранена. Ответникът не е посочил нито в заповедта, нито пред съда други конкретни обстоятелства, от които да следва актуален риск именно оспорващата да продължи същото нарушение след възстановяването на регистрацията. Позоваването единствено на общата превантивна функция на закона не замества индивидуалната преценка. При установените факти отнемането на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността не преустановява съществуващо противоправно състояние и не предотвратява конкретно установен риск, а на практика се превръща в санкция. Този резултат е несъвместим с чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело №

1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – недопускане до движение на МПС без надлежна регистрация и без задължително застрахователно покритие – е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателката без да е налице реална необходимост от това.

С оглед на изложеното съдът намира, че продължаващото действие на приложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

По изложените съображения съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, без ответникът да докаже всички материалноправни предпоставки към релевантния момент и в несъответствие с целта на закона. Тя следва да бъде отменена на основанията по чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК.

В този смисъл е и константната практика на настоящия съдебен състав, обективирана в Решение № 29666 от 24.07.2026 г. по адм. дело № 6891/2026 г., Решение № 26857 от 03.07.2026 г. по адм. дело № 5722/2026 г., Решение № 24172 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4124/2026 г., Решение № 24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г., Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г., Решение № 9800 от 12.03.2026 г. по адм. дело № 1095/2026 г., Решение № 24112 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4809/2026 г., Решение № 24104 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4810/2026 г. и Решение № 19488 от 19.05.2026 г. по адм. дело № 3745/2026 г. и др.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК Столичната дирекция на вътрешните работи - юридическото лице, в чиято структура е органът-издател на отменения акт следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката направените, своевременно поискани и доказани разноски в общ размер на 505,11 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро и 500 евро заплатено в брой адвокатско възнаграждение, доказано с представения договор за правна защита и съдействие от 16.06.2026 г. Възражението за прекомерност на ответника не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност. Освен това заплатеното адвокатско възнаграждение не надхвърля размера, регламентиран в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002749/04.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната

дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Б. Л. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „“ № 1, разноси по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДВП.

**СЪДИЯ:**